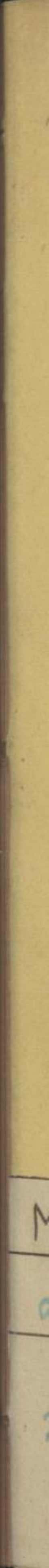

2/8°

1336

22. XI 9 - 302

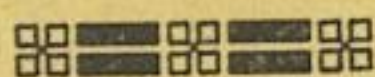
Smjertnica.

Serbska ludowa operetta

w jednym jednanju.

Hudźba Pawoła Hodžijskeho.

Słowa Jana Radyserba. - -

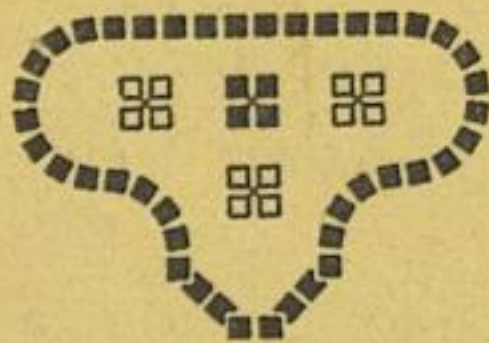

Wosebity wočišć z »Łužicy«.

Čo. 20.

Serbskeje dźiwadłoweje zběrki.

Wudawa: Prof. Dr. E. Muka.

2/8° - 1336

W Budyšinje 1910.

M. S.

2/8°

1336

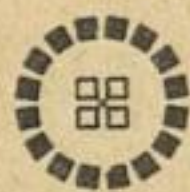

Smjertnica.

2/8 - 1336

Serbska ludowa operetta w jednym jednanju.

Wosoby:

Lubinka Swětošec, klamarjec džowka, *sopran*.

Hanka Lisakec, korčmarjec džowka, *mexxosopran* abo *alt*.

Jurij Hobračk, wojak, *tenor*.

Jan Wjertawka, burski syn, *druhi tenor*.

Bobak, nócny stražnik, *bass*.

Město skutka: Serbska wjeska. — Čas: njedźelu wječor.

Scenerija:

Nawjes. Na lěwo khěža z napismom
Při durjach žlob.

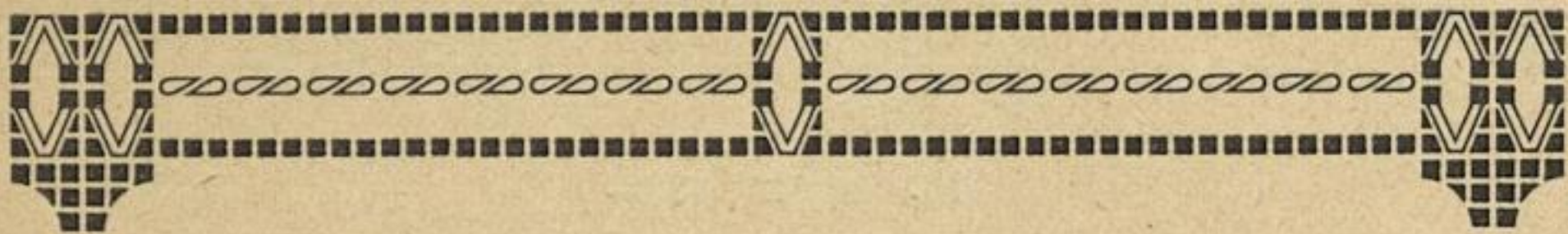
**Korčma.
Handrij Lisak.**

Na prawo druhe twarjenje z napismom
Zezady khěže zahroda.

**Klamarstwo.
Matěj Swětoš.**

1. wustup.

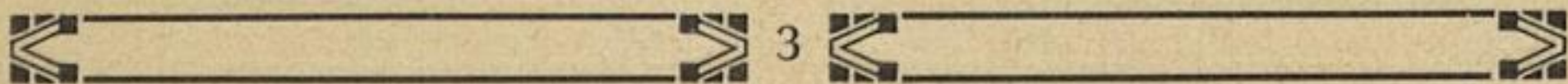
Khor wjesnych młodych holičow, kiž na reje du. Zawěšk so zběha.
Holiča wustupja. Hercy piskaja zezad jewišća.

Khor holičow: Słyšće, kak pišćele w korčmje du,
Kak huslički juskaja,
Nadobni hóley tam čakaju,
Nas woła skakańca. —
Z pachołom do koła wjerćeć so
Dže rada holička.
Što džě je na swěće rjeńšeho
Hač rejka wjesoła?

Sorny a sorniki rejuja
Na lučcy před hajkom,
Khorhojčki spěšnje so wjertola
Wjesołe z wětřikom. —
Wjerćawka z pachołom šwarna je
Hdyž husle a pišćele du. —
Tupka kaž mutlička z lóžka dže
We slódkim wjerćenju.

(Hudźba zezad kulissow je słyšeć. Holčki sebi rucy zawdawaju
a kolebaju so po zynkach hudźby.)

∴ Wutroba, ta pak so njewjerći
Nam serbskim holičam.
W lubosći njewjertna wobsteji
A swěrna młodžencam. ∴
(Holiča kroča do korčmy.)

2. wustup.

Hanka.

Hanka: (Pomału z korěmy wustupi, so k žlobju stupi a zamyslěna so z prawicu na nje zepjera.)

1. Ach spominaj na mnje, mój rjany luby
A na naju přěniše lubosće —
2. Kak smój džě so prjedy tak lubo měloj
A nětko pak čisće tak pozabyłoj.
3. To budže Bóh khłostać a na tebi wjećić,
Zo z falšom sy měnił a wopušćil mje.

(Skónc 3. hrona Lubinka z klamarjec domu wustupiwiši so Hancy bliži.)

3. wustup.

Hanka. Lubinka.

Lubinka: Ach Hanka, lubša towařška,
Wša z tobu žaruju.
Što sy tak tyšna, zrudžena —
Mi wuskorž zrudobu.

(Wona luboznje Hanku wobjima.)

Hanka: So rudžu, mój Jan wšak, mi lubši ze wšěch,
A kotrom'ž, kaž znaješ, tak swěrna přec běch,
Mje wopušćići, k druhej wšak na žeńtwu dže —
A tebje sej k njewjesće wuzwolił je.

Lubinka: Što najlubša prajiš? twój Jan by chcył mje?

Hanka: Haj, Lubinka, žanu nic druhu hač će!
Wutroba b'dže so mi kwěkać,
Hdyž b'dže wón so z tobu šćěkać,
Na tebje so směwać,
Lubohladki sćělać,
Wutroba b'dže so mi kwěkać.

Lubinka: Ach, Hanka, toh' Jana ja njerodžu wšak,
A by-li mi přišoł, jom' načinju špak,
A njeměł'-li wušow, joh' wušerju zła —
Mój Jurij, mój Juřk moju wutrobu ma.
Tuž trěj sebi sylzy a njerudž so tak:
Tón njewěrnik k tebi zas přičampa wšak!
Janej rjeknu: „Falšna duša,
Jenož dži, hdžež so ěi słuša!
Rjenje zo mnu činiš,
Falšnje z Hanku měniš,
Jenož dži, hdžež so ěi słuša.“

Hanka: A njejsy-li w nocy ty pytnyła 'šće,
Kak wón ěi pod woknješkom fifolił je?

Lubinka: Njeh džens jenož přińdže, swój dóstanje
Zo zawěsće nihdy so njewróći zas! [maz,
Ty Hanka, kaž Smjertnica wustrojej so —
A šerjo mi zatraš to hawronisko.

Hanka: To stań so, hdyž w nocy b'dže dwanaće bić;
Tak dołho chcu hišće rubčki sej šić —

Lubinka: Ja prjedy tež njeńdu na wotpočink swój;
Srjedž nocy dha zaso so widžimoj!

Hanka: }
Lubinka: } Nětk božemje, zaswidženje!
(Wobě wotkhadžatej.)

4. wustup.

Jurij, potom Lubinka, pozdžišo nócný stražnik.

Jurij (z nazdala, zezad kulissow spěwa, prjedy hač wustupuje):

Mi róžička je zakćěła
We serbskej domiznje,

∴ Ta wšitkich róžow najrjeńša ∴
Mi na wutrobje kće.

[Haj, před wočomaj kćěje přec
Tež w rjanych sónčkach mi,
∴ So směwka, jako chcyła rjec: ∴
„Sym swjećiła so ći!“

So na mnje rjanki smjałe su,
Hdyž služach kralej ja,
∴ Ja rodził njejsym wo žanu ∴
Nic kuknył do boka.]

Sym prajić słyšał hustohdy,
Zo holcam wěrić njej' —
∴ Hdyž luby dyrbi do cuzby, ∴
Haj, wozmu druhoh' sej.

Ach, Lubinka, ty róžička,
Ty złota lubuška,
∴ Hač sy mi swěrna wostała? ∴
Hač druhom' wudała?

[Ně, twoja sprawna wutroba
So z wětrom njewjerći,
∴ Ty wšitkich róžow najrjeńša, ∴
Sy wěsće swěrna mi!]

(Wustupiwiši, we wojeŕskej drasće z nahłownikom, pomałku ale
z horda postupujo, do přědka kroči):

Aj witaj, ródna wjeska,
Mi zbože mlódšich lět!
Kak po tebi ja žedžach!
Će z dušu strowju nět'.

Ja w kralowskim sym wójsku
Wšak słužił ze swěru,
A njejsym nihdy zabył,
Zo Serb sym z wutrobu.

Kak wulcy wjes'ły wróćam
So do domizny zas'.
Mój přeni postrow lubej
Za tajki dołhi čas!

Što było wjetše zbože —
Ja njewěm rjeńšeho,
Hač k wutrobje sej zložić
Směć serbske holičo?

Hač spóznaje mje wona?
Pój won, mi lubuška,
A zhudaj, štó so kłapa
Či po čmje dō wokna!

Lubinka (z latarničku wustupiwszy, Jurija njepóznawa):

Hlej, cuzy hordy wojak!
Što tež to tón by chcył
A zdać chce so mi tola,
Kaž by mi znaty był! (latarničku na bok staja.)

Jurij: Ach, njedziwajće, knježna,
Zo budžu ze spanja,
Mam woprašěńčko jenož:
Mje znaješ, Lubinka?

Lubinka (spěhujcy k njemu, a wobjawši jeho, powěda):
Juško, mój Juško!

Wobaj: Ach witaj, w domowinje,
Mi zbože młodych lět.
Kak za tobu ja žedźach,
Će { wjes'ly witam nět'.
 { wjes'ła
Što krasniše je zbože,
Hdže kćěja rjeńše dny!

{ Lubinka: Kak zbóžne rozhibanje!
 Najlubši mój mi sy.
{ Jurij: Kak zbóžne rozhibanje!
 Najlubša moja sy!
 :,: So lubo mamoj na wěčne. :,:
 (wobjimujetaj so.)

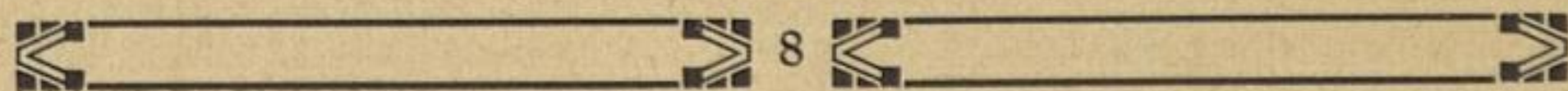
Lubinka: Nětšk, Juńko, mi wuznaj,
Hač swěrnny wostał sy
Wonka w pyšnej cuzbje
Tež mi serbskej Lubincy?

Jurij: Tam běchu drje knježny
 Tak pěknoh' nahlada —
 Žana pak, o Lubinka,
 Njebě ći runjeća!

Lubinka: Najlubši mi Juńko,
 Tež ja njezabych će,
 Runjež tudy druhi
 Chcyše rady brać sej mje.

Jurij: Hej, štó je tón khroblak?
 Jom' šiju zlemić chcu!

Lubinka: Tak nic: bóle zwaha,
 Budže zapyrjene jom'.

Hlej, Lisakec Hanku
Wón zaby mojedla;
Ta b'dže jeho trašić
Jako smjertna přestwora.
Čas hižo je blisko,
Hdžež wón so kramosći
Jow před mojim woknom,
Džens' jom' pónđe na překi.
Jemu w bělej płachće
So zjewi Smjertnica!
∴ Haj tom' njeswěrnikej
Tak zrawi strowa mzda; ∴

Wobaj: Šerjenje b'dže trašić
Srjedź nočy tebje džě!
Hu! Ty njeswěrniko,
Kak budže tebi zlě!
(Časnik nazdala dwanaće bije.)

Nócnny stražnik (so srjedža stupiwši).
Słyš, z wěže bije dwanaće,
Swět derje spi. Straž stražuje!
Čas duchow je —
Tuž dawajće
Česć Bohu, dobre duchi!
Česć budź Bóh'l'bemu Knjezej!
(zatrubiwši wotkhadža).
(Stupy su słyšeć.)

Jurij: Nětko w skok' do skhowa!
Tamle Jank 'žo přitapa.
(Skhowa so na lěwym boku, zezady rózka korčmy.)

Lubinka: Haj, wón dže. — Wućeknu!
Z woknom na strach pohladnu!
(Na prawo do khěže wotkhadža.)

5. wustup.

Jan, potom Lubinka, pozdžišo Hanka (jako Smjertnica). Stražnik.

Jan: (Narodna.)

Ženje ja njejsym tak wjesoły ból,
Hač hdyž sym do pincy po smjetanu šo! —
Haj, mały sym był a hubjeny dosć,
A tola sym rozteptał smjetankow dosć.
A ženje ja njejsym tak zwjertliwy ból,
Hač hdyž sym tam z korčmarjec Hanku dom šo! —

Lubinka (z woknom):

Što? z Lisakec Hanku? Phi, njeswěrniko!
Dha praju ći, Janisko, wotsal měj so!

Jan:

Mi, Lubinka, wodaj! Žno dawno je to!

Lubinka:

Sej budžech će wzała; nětk wohladam so.

Jan:

Wzmi wšak džě mje sobu nutř do komorki.

Lubinka:

By přilězl duch sobu, tuž njepřidam ći!
Hy, Smjertnica khodži, wo po! nocy je,
A wona drje hižo sej po tebje dže
We płachćicy bělej a smjertny wěnc ma —

Jan:

Z tym žadławym drjehmom mje njewottraša!

(Mjez tym je Hanka, z do!hej bělej płachtu wodžěta, a z rućanym wěncem w lěwe! rucy, wustupila, a stupi so, njebywši pytnjena, trochu z dala zezady Jana.)

Jan (wobroćiwši so — wustróžany z třepotatymaj kolenomaj a z dyrkotacym hłosom powědajo):

Wšitke dobre duchy
Khwala Boha Knjeza!

Hanka (pozběhnywši prawicu):

Ja sym Smjertnica a morju,
Mary stajam čłowjekam;
Za tři dny tym row so ryje,
Kotrymž hdy so widžeć dam.

Skhil so a stej z nahej hłowu,
(Jan zejmuje čapku.)

K zemi nastaj wobličo!

(Wot nětka hlada Jan njehnuty před sebje do zemje.)

Wuznaj swoje njepočinki,
Njezamjelč mi žanoho!

Jan:

So spowědać wšeho, kak boli to mje!
Ach pasmo tych nječinkow bjez kónca je,
Zlych kuskow a pryzlow mi kopicy su:
Wo lubkařstwje najprjedy wuznać so cheu.

Tej Lisakec Hancy sym bledził a bał,
Zo rad bych ju sebi za mandželsku wzał;
A w Radworju Madlenku wokošach ja,
Hačrunje ta čěpc hižo stajeny ma.

Sym na horde holcy tež napluskał lžu,
A za nimi wołał, zo wopicy su;
A Šołće sym na durje našmórał tež:
„Ty kopoł sy, čiń so tak mudry hač chceš!“

(Hdyž so přenje rjadki slědujceho hrónčka spěwaju, Hanka, zasłyšawši stupy, do khěže cofa. Nócný stražnik přišedši, stupi so z latarnju a z trochu skbilenej hlebiju pódla Jana — kiž pak jeho njewidži — a posłucha z napjatej kedźbliwosću a séahuje přihódnje wobličo.)

Wot Worklečan piwa sym w nopje měł dym,
Za worćiznu korčmarja překlepał sym;
Tež gramnika zjebach, hdyž kharty sym hrał,
A hdyž je so hóršił, 'šće plistu jom' dał.

Sym w Kulowje z kózlikom na wikach stał,
Joh' kuntkojtej měšćancy za kozu dał;
A jako běch něhdy 'šće kruwjacy hólc,
Sym hordačkej z twarohom nalěpił stólc.

A bohatym kublerjam skupym a złym
Tež přez płoty čahał do mjedawkow sym,
A šosař, hdyž wbohich je kórcarjow drěł,
Je do woknow wote mnje kamjenje měł.

6. wustup.

Nócný stražnik. Jan.

Stražnik:

Nětk do dosće znaju, što do pawka sy;
Haj, wudžeraj nopachi, hepjele ty!
Sam wobskoržeš jebaka, paducha so,
Tuž do džěry z tobu, ty njedočinko!

Jan (hakle nětko so wohladnywši):

Ach, najlubši straža, mi njezłob so wšak!
Wón šerjenja błudny či porěčach tak —

Stražnik:

Džerž plampu, a njespytaj spjerać so mi,
Hdyž ja hako wyšnosć du na kožu ći.

(Stražnik wučehnje etui z cigarami z wonkowneje kapsy Jano-
weho khabata.)

Hy, w kapsy wón cigary ma, te jemu wotćazam;
Te dundak wěsće zebrał je, štó wě hdže klamarjam.
(Z druheje Janoweje kapsy woheńčerwjene rubiško wučahnywši).
Hlej, tajke šantko čerwjene 'nož demokrata ma;
Tu strašnu wěc za lud a kraj tež jemu wozmu ja.

(W třećej kapsy ničo njenamakawši.)

A do džěry nětk wjedu će, to zawinował sy!

Jan (zadwělujo):

Ach, njej' dha nichtó na swěće, kiž był mi k pomocy?
(Młodži pacholjo na Janowe wołanje z korěmy na pomoc přiběžawši.)

7. wustup.

Khór młodych pacholow.

Khór młodych pacholow:

Škerjeda a hara, morskaju traš bara? kajka njemdra
khórdija?

Stražnik khadlu jima, twjerdže za tył přima, džerži
nócnoh' hawrona.

Kajkoh' slěpca tola strašny khopyrola za krk zaja-
teho ma?

Dundak popadnjeny budže wotwjedženy do džěry
wot Bobaka.

To je strowo jemu, njepomhajmý temu — Wjertawkec,
hi, Jan to je;

Hancy łama swěru, dušku čini jěru, falšne kidmo
někajke.

Hanka doma płaka, wón za druhej skaka a so pleče
ze lžemi.

Pójmy rejwać wjacy, nócku w džěrje tčacy njech so
pěknje porjedži.

(Pacholjo so zaso do korěmy wróća.)

S. wustup.

Lubinka. Jurij. Jan. Stražnik.

Lubinka:

Ach straža, luby stražniko, što z nim tak zakhadžeš?
Što džě tón pacholk zworał je, zo do jastwa z nim
chceš?

Ja lubje rjenje prošu će, zo jeho pušćil by!

Stražnik:

Wzdaj, holičo, so prošnja, wón dyrbi do džěry!

Jurij:

J, stražniko, daj rěčeć sej, tón pachol njeje zły!
A žanej zlóscě skućil njej, to khroble wěr mi ty!
A potajkim tež prošu ja, zo jeho pušćil by!

Stražnik:

Wzdaj, wojako, so prošnja, wón dyrbi do džěry.

{ Lub.: Ach straža, luby stražniko, tak njebudź surowy,
Jurij: « « « « « « «
Jan: « « « « « « «
Straž.: Kak cyłe pasmo wonjedža wšak toho hepjela! }

{ Lub.: Wón skućil njeje ničeho, zo być měł zajaty.
Jurij: « « « « « « «
Jan: Ja « njejsym « « « « «
Straž.: Mi pak mój hamt to přikaza, joh' dowjesć
do jastwa. }

Lub: Tuž prosymoj najrjeńšo će, joh' njewjedź do khłódy!

{ Jurij: « « « « « « « « }
{ Jan: Tuž prošu na « « : mje « « « }
{ Str.: Njeh poswěću jom' do wočow*: tón dyrbi do khłódy. }

(* Stražnik swěći Janej z latarnju do wočow.)

Stražnik:

So vzdajće všeho prošnja, wón dyrbi do džěry.

Hanka (před durjemi stejo):

Wšo prošnje je podarmo, wón kamjeńtne ma wutrobno.
Pak wupomhać tom' wbohemu, ja jeničku wěm pomocku.

(Poľnu blešu palenca pod šórcuchom wučahnywši.)

Hlej, nóc je zymna, stražniko, Wam trjeba je, kusk
zahrěć so,

Tuž was na škleńčku přeprašam, w skok zastupće na
khwilku k nam —

Haj was na škleńčku přeprašam, w skok zastupće na
khwilku k nam.

Stražnik:

Haj, škleńčka wódki wólbr njej! So šiji chce 'žo
dawno jej!

Tuž, Hanka, jenož prjedy dži a Wjazońčanskoh' po-
rjedź mi!

(Wobaj wotkhadźatej do khěže.)

9. wustup.

Jan. Jurij. Lubinka. Hanka.

Jan (z čola sebi pót trějo):

Ach, bě tón zły, tón šešeraty snop,
Sym poćil so, kaž Malešanski pop.

Tón bězman přimaše tak mje za tył,
Jako bych z Psowjow ja rodženy był.

Jurij:

To je strowo ěi, khadla někajki, sy so tež za mojej
lubku pletł!

Měniš, Lubinka by ěe rodžiła, hdyž sy pěknu Hanku
za nós wjedł?

Lub.: } Janko, šibale, to so njestanje, a tuž druhdže pytaj
Jurij: } « « « « « « « «

Lub.: } kwasne zbože sej! Hišće Hanka ěe swěrnje lubuje;
Jurij: } « « « « « « « «

Lub.: } bjez komdženja wróc so zas k tej nadobnej!
Jurij: } « « « « « « « «

(Wobaj wjerćitaj so něšto króc při hłosu rejki.)

Jan (k Jurijej):

Měj džak za radu! Sam 'žo wěm, što chcu, a to
jara bórzy stanje so.

Tebje pocpulku sebi njełóju, rady wzdam so tebjě,
wěr mi to!

Hanka wšak mi 'šće sto króc lubša je hač ta
Lubinka, to kipe kózlatko!

(k Jurijej) Tuž so spokoj ty, njebudź žarliwy, ničo
za zło, zloty staty wojako!

Lubinka: } So přez nju zminyl jastwa sy,
Jurij: } Tuž wopokaž so džakowny,
Za njeswěru ěiń pokutu
A njezabudź tu Smjertnicu.

Jan (dyrkotajo):

Mi stawy rža a styskne du,
Hdyž myslu na tu zatrašnu!
Hu, za tři dny mje položa,
Kaž rjekła je, tu do kašća.

Tak za mnje, tajku młodu krew,
Před rowom žanej' rady njej.
Mje z Hanku njeb'dža wěrować,
Ta budže při marach mi stać.

Lubinka: } So marow njebój, přećelko,
Jurij: } Ta Smjertnica traš smili so,
Hlej, tamle zaso k tebi dže —
Čiń, na čož wabić zechce će!

(Hanka jako Smjertnica prawje pomałku so přibližuju.)

10. wustup. (Finale.)

Jan. Jurij. Lubinka. Hanka. Stražnik. Hóley a holcy.

Hanka (k Janej):

Njerži tak! Ty smjerće słodžeć nětko hišće nje-
trjebaš —

Tola wo tu holčku khodźić, toho pasć so wěcnje maš.
Lubincyna duška směje so 'žo z druhej lubosću,
Smjertnica so wotwodžěje, Janko, witaj lubje ju.

Jan (ju wobjawši powědajo): Hanka, moja luba Hanka!

Jan:

Haj, nihdy njej' hroza tak roztřasła mje,
Hač prjedy, hdyž měnjach, to Smjertnica je.
A hlejće, mi do Hanki překrasni so,
Hej, wěsće što na swěće rjenišeho?

Praj, Hanka, móžeš wodać mi,
Zo Jan će khwilku zapomnił?

Hanka:

Haj dha njech to tak wostanje,
Zo Jank tu Hanku dóstanje.

Lubinka: } Je wukonjało to šeridło, haj to šeridło,
Jurij: } Zo Jan zas' dđerži přec' Hanki so, hlej, hlej!

Lubinka: } Drje hrózbne běše to strašidło,
Hanka: } Wjac pak njej trjeba so boječ joh', he-hej!
Jurij: } A lubje radži tež zabudźmy,
Jan: } Zo Jan za druhej je kuknył hdy,
A znurjene budź do zabyća,
Kak Jana sporjedźi Smjertnica.
Je wukonjało to šeridło, haj to šeridło,
Zo Jan zas dđerži přec' Hanki so. Hlej, hlej!

Lubinka: } (Wobě so dwójcy za ruku abo pod pažu přimnywši.)
Hanka: } O kajki b'dže to krasny kwas!
Jurij: } So Jank a Hanka matej zas!
Jan: } Je čekła z mysli błudnička,
To sčiniła je Smjertnica!
Kak smój tak wulcy wjeselej

(hólcaj spěwataj: Kak stej či lubcy wjeselej),

Zo b'džemoj (b'džetej) z bortu pyšenej!
Ma kóžda swojoh' najlubšoh',
Pój, hladaj, stary stražniko!
(Wšitcy bliže ke korěmje stupja.)
Hej Bobako! Hej stražniko!

(Stražnik sò pjany z korěmy wuwali — zatrubi a wotkhadža.)
(Hóley a holey z reji přiběhnu.)

Khor:

Hohej, hohej! Tu hladajće, što džiwnoh' jow so
podawje!

Haj domdideraj, što jow so podawje.

Dwaj runkaj hołbi wjerćitej so srjedža wjeski
radostnej.

A Jan zas swoju Hanku ma, so na nju lubje směw-
kota, haj domdideraj.

A Jurij swoju Lubinku je wobjał rjanu njewjestu,
haj domdideraj.

To pyšnaj kwasaj budžetaj a bunčeć budže serbski
kraj, haj domdideraj —

A hercy budža spěšnje hrać a cyła wjes b'dže
juskotać, haj domdideraj.

Sława!

— Kónc. —

Ćišć Smolerjec knihićišćernje
w Budyšinje.

Serbske dźiwadło.

Serbska dźiwadłowa zběrka, wudawana wot prof. dra. E. Muki, wobsahuje tele kruchi, kotrež su wot njeho direktnje dóstać (adr. Prof. Dr. E. Muke, Freibergi.S.):

1. Nankowe škórnje. Wobdźělał E. Muka. 40 np.
- 2. Pražski wuj. Wobdźělał E. Muka. 25 np. —
3. Incognito. Wobdźělał J. Bart. 25 np. — 4. Stary Serb. J. Bart. 60 np. — 5. Telegram. J. Bart. 40 np.
- 6. Winy wosud. Struchłohra w 1 jednanju. Wobdźělał E. Muka. Druhi wudawk. 30 np. — 7. Hońtwa za mužom. E. Muka. 60 np. — 8. Nahrabnosće mzda. E. Muka. 30 np. — 9. Prèni wobjed. Po němskim M. Ž. 30 np. — 10. Kukečanski lazeńk. Směšk w jednym jednanju. Zestajał Jurij W. 25 np. — 11. Na wuměńku. Hra w 4 jednanjach. Wobdźělał J. W. 60 np. — 12. Jědźk a lěnjoch. Žort w 1 jednanju. Wobdźělała Serbowka. 40 np. — 13. Serbske brašćenje. Wobraz ze serbskeho žiwjenja. Wot Pjecha, Handrika a Pječki w Drježdžanach. 25 np. — 14. Gero. Historiska hra wot Al. Jiráska, přeložil M. Andricki. 1,35 np. — 15. Revisor. Wjeselohra w 5 jedn. wot N. Gogola, zeserbšćil M. Nawka. 1,35 np. — Runje wušło č. 16. Smjertnica. Serbska ludowa operetta w 1 jednanju. Hudźba Pawoła-Hodźijskeho. Słowa Jana Radyserba. Wudał E. Muka.

